

HOOD RIVER, ORE.

Hyvä Selma-täti:— Suotko sijaa minunkin kirjeelleni Lasten osastossa, vaikka olen ensikertalainen, mutta osaan puhua ja lukea ja kirjoittaa sitä suomenkieltä.

En oikein tiedä mistä alkaisin kirjoittaa, sillä pitkälle ei vielä ulotu ajatuskykyäni. Olen vasta kahdenkymmentä vuotta vanha, mutta mainosti olen kerinnyt jo olinpaikkoja muuttaa. Olen syntynyt hillikalvoskylässä, mutta sitten vanhempani muuttivat asumaan homestead maalle siinä toivossa, että perustaa sinne vanhuuden koti. Mutta se toivo pettyi. Siellä oli paljon hankaluuksia ja koulu kaukana. Isä tosin on siellä vieläkin, mutta äiti muutti meidän neljän lapsen kanssa tänne Hood Riverille viime syksynä. Täällä on minulla neljä tätiä ja yksi eno.

Nyt meillä on ollut täällä oikein hauskaa, kun omeniakkin on saatu syödä kuin paratiisissa eikä kiellettyä puuta ole ollut ollenkaan. Ja nyt on tullut kesä ja pian koulu loppuu ja sitten saamme poimia mansikoita.

Toissa sunnuntaina täällä vietettiin Vappu-juhlaa ja siellä oli vasta hauska. Siellä oli nuoret ja vanhat. Täysikäiset nuoret leikkivät yhdessä joukossa ja me pienet olimme toisessa ryhmässä... ja vanhempi väki puheli heille kuuluvista asioista. Mutta minusta näytti, että sinä päivänä ei vanhuudella ihmisten kanssa ollut mitään tekemistä. Kaikki olivat iloisia. Ei kukaan näyttänyt ottaneen huolta mukaansa ja ilma oli herttaisen kaunis.

Ohjelmaakin siellä oli monenlaista ja siellä syötiin ja kahvia juotiin. Se oli hauskin päivä mitä elämässäni muistan iloisista päivistä.

Nyt sanon vielä terveiset kaikille lapsille, jotka Toverittareen kirjoittavat ja erittäinkin Tyne Enquistille, jonka kanssa olen monta hauskaa hetkeä viettänyt. Hauskaa kesää toivotan kaikille pienille.

MARTHA HANAHAN.

ROSSLAND, B. C.

Hyvää päivää Selma-täti ja kaikki Toverittareen pienet lukijat!

Minäkin kirjoitan nyt ensikerran Toverittareen, kun olen jo senverran oppinut suomenkieltä. Minä olen yhdeksän vuoden vanha. Minulla on yksi veli, hänen nimensä Vesli. Hän on seitsemän vuoden vanha. Me sairastamme juuri tuhkuria ja kotimme on karanteenissa, joten me emme saa mennä mihinkään eikä meillä saa käydä kukaan muu kuin lääkäri meitä katsomassa.

Me lapset odotamme sitä aikaa, että saamme mennä kukkia poimaan, vaan hitaasti kesä tulee. On vielä kylmää ja luntakin toisinaan sataa.

Toivon hauskaa kevättä kaikille pienille ja jos Selma-täti tämän hyväksyy, niin kirjoitan toistekin.

ARVO OJA.

LAPSUSMUISTOJA

Pienet lukijat! Tahdon kertoa tässä teille siitä, kun pienenä tyttönä ollessani ensikerran kävin vanhan-aiuisessa sunnuntai-koulussa. Olin silloin kuuden vuoden vanha.

Tavallisesti eivät lapset käy sunnuntai-koulussa Suomen kaupunkipaikoissa, missä on kansakoulu lähellä ja opetetaan siellä tavanmukaiset uskonnolliset läksyt.

Mutta tämä koulu oli palvelustyttöjen varten, jotka eivät voineet käydä mitään muuta koulua itsestään huolimatta, koska orjan kahleet painoivat heitä arkipäivän. Mutta uskonnon seremoniat täytyi neidänkin oppia ja käyttää ainoa vapaa-aikansa siihen käymällä sunnuntai-koulua.

Tämän sunnuntai-koulun yhteyteen oli myös laitettu lastenosasto, jossa sille opetettiin laulua sunnuntai-koulun laulukirjasta. N:n minäkin eräänä aamuna sain kuulla, että äiti lähettää minut Idan kanssa sunnuntai-kouluun ensi pyhäpäivä. Ida oli neijätoistavuotias tyttö, joka hoiti lapsia kotona, kun äitini kävi neuvonassa kaupungilla.

Kyllä minä aprikoin, että minäkin lähten se koulu mahtaa olla. Näin anne-

kyllä usein koululaisia, jotka kulki-ivat kirjat kädessä pitkin katua, sillä kurkistelin heitä pienen portin raosta. Mutta nythän minä pääsisin itse kouluun! Mutta mielestäni päätin, ettei se mahda olla oikea koulu, kun siellä vaan niin harvoin käydään.

Koitti sitten se merkittävä sunnuntai-aamu. Ida minut puki ja laittoi kuntoon. Sen rantuisen esiliinan, joka minulla oli yllä, oli äiti viikolla neulonut ja siinä niitä oli nauhoja, joita en minä omin apuinen voinut saada kiinni; siksi pidi Idan täytyikin minua pukea.

Kun oltiin täysissä tammeissa, lähettiin matkaan. Kun saavumme lähelle niin kutsuttua rukoushuonetta, jossa koulua pidettiin, näin paljon itseni kanssa saman ikäisiä lapsia. Tunsin kaksi heistä. He olivat siltä aivan läheltä suuresta talosta, jonka ikkunat olivat aina niin kirkkaasti valaistut. Olin äidin kuullut sanovan että he ovat rikkaiden lapsia. Nämä kaksi tyttöä olivatkin puettujen paljon paremmin kuin minä olin. Oikein minua harmitti että he olivat täällä. Se oli heidän hoitajansa syy, sillä hänhän oli tullut tänne ja tuonut työt mukanaan.

Se tuttavuus mikä vallitsi minun ja näiden tyttöjen välillä, minua vähemmän miellytti, sillä aina kun kadulla heidät tapasin, nauroivat he minulle, tekivät ivallisia liikkeitä, tarkoittaen pilkata mekkoani, jossa oli paikkoja. Oikein hukseni nousivat pystyyn, kun muistin viime kohtauksemme. Se oli eräänä iltana, kun Ida lähetti minut Pirisen kaupasta hakemaan lehteä. Tapasin heidät sieltä palatessani kadun kulmassa. Arvasin hyvin mikä siitä seuraa ja välttyäkseni pilkasta, juoksin kadun toiselle puolelle. Mutta he aina vaan asettivat itsensä minun tielleni, nauroivat ja mitä ilkeimmän matkivat liikkeitään. Yhtäkkiä minä lähdin juoksemaan, niin että katulyhydyt vilisivät silmissäni. Tuli käytävän päähän ja minä lankein kiviseen käytävään... ja vielä nytkin kannan arpea polvessani sen tapahtuman muistona.

Ei siis ihme, että olin nyrpeillä miehen, heidät nähdessäni siellä. Ja nytkin olin heidän silmälukkuunani, vaikka eivät juuri uskataneet mitään erityisempää tehdä kun olin Idan mukana, mutta nauroivat kuitenkin aina kun Idan silmää vältti. Ja vielä kauheampaa oli se, että näin heidän seuraavan meitä, kun Ida vei minua lasten puolelle. Ja kun minut asetettiin penkkiin istumaan, niin he asettuivat aivan minun taakseen ja nyt se vasta leikki alkoi.

Valkka kohta alettiin laulu, niin minä en edes sitä kuullut, sillä seläläinen nypkiminen ja nauruntyrsky kävi takanani, johon olivat yhtyneet kaikki lähellä olevat lapset, mutta opettajat eivät sitä laulun vuoksi huomanneet ja näille ilkeille oli vielä eduskorkeat penkit etteivät opettajat nähneet mitä niiden takana tapahtui. He aukasivat palmikkoni ja minä purin tuskausta huuliaini etteivät kyneleet pääsisivät valloilleen, sillä se vaan olisi lisännyt kiusaajieni riemua. Se aika loi kuin helvetissä oloa kun ensi kertaa olin pyhäkoulussa. En edes voinut katsella sen huoneen sisustaa, missä olimme, vaan aina vaan ajattelin, että kun tämä pian loppuisi ja pääsisin täältä pois. Ja samalla mielestäni päätin, että en ikinä enään lähde sunnuntai-kouluun.

Vihdoin tuli Ida luokseni ja ihmetellen katsoi minun tukkaani. Kerroin hänelle kotiin mennessäni koko jutun. Ja tästä sunnuntai-aiasta lähtien oli minua vaikea saada pyhäkouluun, sillä siellä sain ensikerran katkerasti tuntea sen, että ei edes niin kutsutussa "jumalanpalvelustilaisuudessa" köyhä ole rikkaan arvoisen tässä maailmassa — että rikkaiden lasteinkin jo voivat sortaa köyhtien lapsia.

ANNA-TÄTI.

SAN FRANCISCO SUOMALAISTEN

NAISTEN OSUUSKOTI

2185—15 katu Phone Market 3358.

Naiset! Kannattakaa omaa kotia!

ON SUNNUNTAI KIRKONSEPPÄ JA PAIMEN-TYTTÖ

Kirj. Regina H—s.

(Jatk. 10:lta sivulta)

On sunnuntai, on sorrettujen juhlapäivä taas, Siks' luonnon suureen temppeihin orjain mieli palaa. On valvehilla työn jättiläinen vankka On ympärillä punalipun raatajien joukko sankka, Mi rääsyissäänkin reippahasti hehkurinnoin Taas vapauden juhlahansa astuu sankar'innoin.

On sunnuntai. Taas juhlatorvet raukku. Ne ilmi soittaa sorrettujen vapauden kaipuun, Vapauden, jonk' eestä elämänsä miljoonat Sankareina kaatuen uhriks' antavat. Siks' sorrettujen lippu tuo niin punasena hohtaa. Sen alla kansat toisiansa vain veljeinä kohtaa.

On sunnuntai, mi raatajille niukan levon tuo. On sunnuntai, mi työmme riistäjille nautintojen maljan tuo. On sunnuntai ja kirkon kellot nukutusta soittaa, Papit kiirein ihmisä pimittää yhä koittoa, Mut' turhaa on heidän touhu ja työ, Varmasti kukistuu vaihemahdit ja häpyy taikauskon yö.

On sunnuntai, yhäti kirkonkellot nukutusta soi, Ne solvat nukutusta vain niille, joille voivat. Mut' ohi kirkkoin kulkee kansajoukot, Tyhjinä ovat pyhän muurin loukot, Turhaan kirkonkellot soivan näyttää, Jo aate uusi ylevämpi ihmismielet täyttää.

On sunnuntai, on sorrettujen juhlapäivä tää. Niin kirkkahana meidän punalippu taaskin liehuu, Orja, sisko, veli liity melhin, joukkohomme jää, Huomaa kuin mahtavana vielä sortajamme riehuu. Jos kylliks' kärsinyt sä lienet sortajaasi, Niin nouse, tartu koston kalpahasi.

On sunnuntai, on orjain lepoetki tää, Orjien, joit' yhä kurjuus, kuolo uhkaa, Joille mahtavat vain valmistavat täällä Elämässä kärsimystä, kyneleitä, tuskaa. Työn orja vastaa, tyydytkö eellehen vielä, Vaiko vapauden ihmisarvon itsellesi vaadit.

Ei, tuhatkertaisesti ei! Niin, orja, sortajilles' vastaa, On kylliks' kauan unuttu me erheen yössä, Nyt voimat kiirein me yhteen kerätään, On sorrettujen voima, mahti yhteistyössä, Siis reippahasti taistoon eesepäin vaan, Kunnes sortajat palkkansa saavat.

On sunnuntai, on raatajien juhlapäivä taas, Niin mahtavasti juhlamarssi kaikuu, Nyt voimiansa mittelee työn jättiläinen. Tuhatpäinen orjajoukko sankka Mi rääsyissäänkin reippahasti hehkurinnoin Taas vapauden juhlahansa astuu sankar'innoin.

— Kerätessänne tilauksia Toverille ja Toverittarelle voitte toimia paremmin kun pyydätte lähettämään paikakuntanne tilaajaluettelon, josta näette kenelle tulee lehti ja kenelle ei ja kenen tilaus on uudistettava, sillä tilausten uudistus on yhtä tärkeä kuin uusien tilauksien ottaminenkin.

— Minä en pääse paimenesta. — Kyllä pääset, kun minä tahdon, vastasi kirkonseppä.

Niin uteli Katina lapsi ja kirkonseppä lupaili. Ja onnellinen oli Katina ja ihanissa onnenhaukeissa hän vaipui kirkonseppän syleiilyyn.

Kaksi päivää kulki hän sitten paimenessa uneksien ihanassa odotuksessa. Kolmas päivä koitti, markkinapäivä. Sen päivän aamuna tuskin sykki hänen sydämensä, niin hän odotti, että hänelle annettaisiin lupa mennä kirkonseppän kanssa messumarkkinoille. Mutta sinne meni vain kirkonseppä. Katina sai mennä karjan jälestä paimeneen.

Vielä oli yksi toivo Katinalla. Saattoihan kirkonseppä tuoda kihlat, vaikkei hän ollutkaan mukana. Siinä heikossa toivossa kulki hän kaihoissaan paimenessa ja ajoi vaistomaisesti karjaansa sinnepäin, missä kirkonsijaa oli alettu raivata.

Kirkonsijan vieressä oli pieni tölö. Töllissä oli nuori vaimo, joka oli Katinan ystävä ja uskottu. Hänen luoksensa Katina meni ja kertoi, ikäänkuin itsekin voidakseen paremmin uskoa, että kirkonseppä oli luvannut ottaa hänet vaimokseen.

Mutta kummia sai silloin Katina kuulla. Kirkonseppä oli nähnyt nuoren vaimon pihalla ja sitten käynyt näinä parina päivänä monta kertaa hänen luonaan. Pientä lasta oli ensin hyväillyt ja hyssytellyt, mutta sitten oli tahtonut hyväillä äitiä. Ja äidin kauhua tyynnyttääkseen oli ker-tonut, että hänellä oli itselläänkin vaimo ja lapsi kotonaan. Niin että koska hänkin, mikseivät silloin muut!

Silloin pimeni maailma Katina tyttösen silmissä. Sellainenkö kirkonseppä olikin... Ensin halasi häntä... sitten tahtoi toisen vaimoa hyväillä... ja oma vaimo odotti kotona lapsineen... Seläläinen oli hän uskonut, ja seläläinen oli hänen neitseytensä vienyt. Haudassa oli nyt Katinalla ainoa ilonsa...

Mutta kumma luno veti häntä yhä teinitupaan kirkonseppän luola. Illalla, kun talo nukkui äänetönä, hiipi hän sinne kuin unis-saan. Tyhjä oli teinitupa, ei ollut vielä kirkonseppä palannut markkinoilta.

Katina jäi seisomaan lattialle. Yhtäkkiä sattui hänen katseensa pöydälle kirkon mittanauhaan. Vaistomaisesti hän tunsii, että se nauha oli kallein miehelle, joka petoksella oli hänen kalleimansa vienyt. Niin kun kahlehdittuna tuijotti hän nauhaan ja västien ojensi kätensä....

Samassa kuului ulkoa hoippuvat askleet. Ovi temmattiin auki ja hoiperrellen astui kirkonseppä teinitupaan. Katina koetti pillontua nurkkaan, mutta heti keksi hänet humalainen. Syyliänsä sieppasi, välittämättä vastustelusta. Tuskin sitä huomasiakaan humalapäissään.

— Katina kultaseni, olitpa o-dottamassa....

(Jatk.)